

Teljes erővel a küzdelemben

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 1Mózes 32; Máté 5:29; János 16:5-15;
Kolossé 1:28-29; 1Péter 1:13

„Ezért fáradozom én is, és küzdök az ő ereje által, amely hatalmasan működik bennem” (Kol 1:29).

Egy férfi és egy nő ült egymás mellett egy beszélgetős műsorban, mindkettő elvesztették a gyerekeiket. A nő haragja és keserősége, akinek a fiát húsz éve gyilkolták meg, ugyanakkora volt, mint annak idején. A férfi azonban teljesen más volt. A lányát terroristák ölték meg néhány évvel korábban, de ő elmondta, hogy megbocsátott a gyilkosoknak, és arról is beszélt, hogyan formálta át Isten a fájdalmát. Iszonyatos volt a vesztesége, rajta mégis az látszott, hogyan gyógyít meg bennünket Isten még életünk legsötétebb pillanataiban is.

Miért reagálhat két ember ennyire eltérő módon? Hogyan történik meg a lelki változás a keresztények életében, ami lehetővé teszi, hogy felnőjünk az élet tűzpróbái során, és azok ne taglózzanak le?

A hét dióhéjban: Mi a szerepe az akaratunknak és az akaratérónknek az önmagunkkal és a bűnnel folytatott küzdelemben? Hogyan kerülhetjük el, hogy az érzelmeink határozzák meg, milyen döntéseket hozunk? Miért kell kitartanunk és nem feladnunk a tűzpróbában?

AZ IGAZSÁG LELKE

Imádkoztunk már úgy, hogy „Istenem, kérlek tégy engem jóvá!” – mégsem látszott nagy változás? Hogyan lehet, hogy Isten hatalmas átformáló erejét kérjük az életünkre nézve, de minden változatlanul tűnik? Tudjuk, hogy az Úrnak kifogyhatatlan természetfeletti erő áll a rendelkezésére, amit készségesen felajánl nekünk. Szeretnénk is igénybe venni, ám úgy látszik, mégsem változik meg az életünk annyira, hogy egyezzen azzal, amit Ő kínál nekünk. Miért? Az egyik ok bosszantóan egyszerű: bár a Szentléleknek végtelen a hatalma arra, hogy átformáljon bennünket, a saját döntéseinkkel azonban korlátozhatjuk a tetteit.

Olvassuk el Jn 16:5-15 részét! Jézus ebben az igeszakaszban úgy nevezi a Szentlelket, hogy „*az igazságnak Lelke*” (Jn 16:13). Mit tesz értünk a Szentlélek? Mit árul el ez a rész erről?

Bár a Szentlélek bemutathatja nekünk az igazságot a bűnösségünkről, de a megtérést nem végezheti el bennünk. Megmutathatja a legnagyobb igazságokat Istennel kapcsolatban, de arra nem kényszeríthet, hogy elhiggyük azt vagy engedelmeskedjünk neki. Amennyiben akár a legenyhébb módon is kényszerítene bennünket, elveszítenénk a szabad akaratunkat, Sátán pedig azzal vádolhatná meg, hogy befolyásolja a gondolatainkat és az érzéseinket, amivel csalna a nagy küzdelemben. Amikor a mennyben kitört a háborúság, az Atya nem kényszerítette sem Sátánt, sem az angyalokat, hogy higgyenek jóságában és igazságosságában, megtérésre sem erőltette őket. Az Édenben is egyértelművé tette az igazságot a kert közepén álló fáról, de sem Évát, sem Ádámot nem gátolta meg abban, hogy a szabad akaratukkal élve engedetlenség legyenek, pedig annyi minden forgott kockán. Isten ma sem fog másként bánni velünk. Tehát a Szentlélek megmutatja az igazságot Istenről és a bűnről, majd megkérdezi: „Mit fogsz most tenni annak fényében, amit megmutattam?” Ugyanez a helyzet, amikor benne vagyunk a tűzpróbában. Időnként pontosan azért kerülünk bele, mert nem engedelmeskedtünk, vagy nem bántuk meg a bűneinket. Tudatosan el kell döntenünk, hogy kitarjuk a bűnbánat ajtaját és engedelmeskedni fogunk, mielőtt az Atya munkához láthatna és az erejével átformálna bennünket.

Miről igyekezett meggyőzni bennünket mostanában az „*igazságnak Lelke*”? Mennyire figyelünk a hangjára? Ami pedig a legfontosabb, milyen döntéseket hozunk meg a szabad akaratunkkal?

ÖSSZMUNKA ISTEN ÉS EMBER KÖZÖTT

Mi az eddigi életünk legnagyobb teljesítménye? Nem pusztán azért érünk el sikereket, mert reggel kikászálódunk az ágyból. Ha valami érdemlegeset fel akarunk mutatni az életben, akkor az időbe és erőfeszítésekbe kerül. Ugyanez igaz a Krisztussal való tanítványi kapcsolatunkra nézve is.

Olvassuk el Kol 1:28-29 szakaszát! Pál itt arról beszél, hogyan munkálkodik benne Isten. Hogyan derül ki ugyanakkor az is ebből a részből, hogy az emberi erőfeszítés szintén része a kérdésnek? Lásd még 5Móz 4:4; Lk 13:24; 1Kor 9:25; Zsid 12:4!

Kol 1:29 versében érdekes betekintést kapunk abba, ahogyan Pál az Istenrel való kapcsolatát látja ennek a munkának a tekintetében. Elmondja, hogy tusakodik, de azt Isten erejével teszi.

A „munkálkodni” azt jelenti, hogy „fáradozni”, „kimerülésig dolgozni”. Kifejezetten versenyre készülő sportolókra használták ezt a kifejezést. A „tusakodni” igének fordított következő szó egyes nyelvekben azt jelenti, hogy „szenvedni”. Tehát egy olyan sportolónak a képét látjuk magunk előtt, aki minden erejét megfeszíti, hogy győzhessen. Majd Pál csavar egyet a gondolatmeneten: nem a saját erejével küzd, hanem azzal, amit Isten bocsát a rendelkezésére. Így azt az egyszerű következtetést szűrhetjük le az apostol szolgálatáról, hogy hatalmas személyes erőbefektetést és fegyelmet igényelt, de Isten erejéből végezte el. Ez a kapcsolat ugyanígy működik a mi esetünkben is, amikor krisztusi jellem kialakítására törekszünk.

Erre azért fontos emlékezni, mert olyan világban élünk, ahol minél többet akarunk elérni a lehető legkevesebb erőbefektetéssel. Ez a gondolat beszivárgott a kereszténységbe is. Egyes evangelizátorok azt ígérik, hogy elég csak hinni, és a Szentlélek majd elképesztő természetfeletti erővel árad ránk és hatalmas csodákat fog tenni. Ez viszont veszélyes féligazság, ami arra a következtetésre vezet, hogy csupán várni kell Isten erejének a megmutatkozására, miközben kényelmesen üldögélünk a szé-künkön!

Mit tapasztaltunk már a Pál által említett tusakodással kapcsolatban? Mire irányítja Isten a figyelmünket a mostani küzdelmeinkkel? Hogyan tanulhatjuk meg átadni magunkat Isten akaratának?

A MEGFEGYELMEZETT AKARAT

Az akarat legnagyobb ellenségei közé tartoznak az érzelmek. Kultúránkban egyre inkább ki vagyunk téve közvetlenül az érzékeinkre ható és heves reakciókat kiváltó képeknek, zenéknek, amelyek haragot, félelmet vagy éppen kívánságot keltenek bennünk anélkül, hogy észrevennénk. Hányszor gondolunk ilyesmit: „Mihez volna kedvem vacsorára?” „Mit szeretnék ma csinálni?” „Jól esne ezt megvenni?” Az érzelmeink így mélyen összefonódnak a döntéseinkkel. Nem feltétlenül rosszak, de hogy mit érzek valamivel kapcsolatban, annak kevés köze van ahhoz, hogy az valójában jó vagy a legjobb volna. Az érzéseink hazudhatnak nekünk („*Csalárdabb a szív mindennél*” [Jer 17:9]), hamis képet festhetnek a valóságról, ami miatt rossz döntéseket hozhatunk meg, és végül belekerülünk a saját magunk által készített kohóba.

Milyen példákat látunk a Bibliából, amelyekben az emberek Isten Igéje helyett az érzelmeik alapján hoztak bizonyos döntéseket? Mik voltak azok következményei? (Lásd például 1Móz 3:6, 2Sám 11:2-4 és Gal 2:11-12 verseit!)

Olvassuk el 1Pt 1:13 versét! Mi foglalkoztatta Pétert? Mit akart, hogy mit tegyenek az olvasói?

Péter megértette, hogy az elme a testünk kormányrúdja, és az irányítása nélkül az éppen feltámadó érzések irányítanak majd bennünket.

Képzeld el, hogy egy keskeny ösvényen haladunk a Pásztor otthona felé! Mellette számos más út vezet különféle irányba. Vannak, amelyek arra visznek, ahová nem szeretnénk eljutni. Mások hívogatónak tűnnek, az érzéseinkre, az érzelmeinkre és a vágyainkra hatnak. Ha viszont bármelyikre rálépünk, elhagyjuk a helyes utat és olyan irányba kezdünk el haladni, amiről kifejezetten nehéz lesz letérni.

Milyen fontos döntések előtt állunk? Tegyük fel magunknak őszintén a következő kérdést: „Honnan tudom, ha a döntéseimet Isten Szava helyett inkább az érzéseim, az érzelmeim és a vágyaim alapján hozom meg?”

TELJES ELKÖTELEZŐDÉS

„Ha a jobb szemed visz bűnre, vájd ki, és vedd el magadtól, mert jobb neked, ha egy testrészed vész el, mint ha egész tested vettetik a gyehegnárra” (Mt 5:29, RÚF).

Gondolkodjunk el Jézus fenti szavain! Szélsőségesnek mondanánk? Ha igen, miért?

Nem azért van szükség drasztikus tettekre, mert Isten nehezzé tette volna a keresztényi életet, hanem mert a kultúránk olyan messze sodort bennünket az Úr terveitől. Az emberek gyakran kérdezik, amikor felocsúdnak: „Hogyan távolodhattam el ennyire Istentől?” A válasz mindig ugyanaz: lépésről lépésre.

Olvassuk el Mt 5:29-30 verseit, amelyekben Jézus a szexuális bűnökre utal. Ugyanakkor az ezek mögött meghúzódó elvek egyéb vétkekre is vonatkoznak, általánosságban véve is alkalmazhatóak a Krisztusban való növekedésre.

Milyen fontos dolgot hangsúlyoz Jézus Mt 5:29-30 részében? Valóban meg kellene csonkítanunk magunkat?

Jézus nem azt kéri, hogy ártsunk a testünknek! Egyáltalán nem! Inkább azt tanácsolja, hogy uralkodjunk a gondolatainkon és ezzel a testünkön is, bármi áron. Figyeljük meg, ezekben a versekben nem az áll, hogy imádkozzunk és Isten majd egyből eltávolít minden bűnös hajlamot belőlünk! Kegyelmeből időnként ezt is megteheti, de gyakran inkább arra hív, hogy szilárdan határozzuk el: feladunk valamit, vagy kezdünk el olyasmit tenni, amihez egyáltalán nincs kedvünk. Micsoda tűzpróba lehet ez! Minél gyakrabban hozzuk meg a helyes döntést, annál erősebbé válunk és annál inkább gyengül a kísértés ereje az életünkben.

Időnként az Úr arra használja fel a próbákat, hogy felkeltse a figyelmünket a sokféle zajos figyelemelterelés között. Az olvasztótégelyben eszmélünk rá, hogy milyen messze sodródtunk el tőle. Így szólíthat meg minket, hogy teljes mértékben kötelezzük el magunkat ránk vonatkozó terve mellett.

KI KELL TARTANI!

Olvassuk el azt a történetet, amikor Jákób Istennel küzdött (1Mózes 32. fejezet)! Mit árul el ez az eset még a nagy csalódások idején való kitarásról is? (Gondoljuk végig Jákób egész helyzetét, mielőtt válaszolnánk!)

Talán tudjuk, hogy mi a jó, és az akaratérőnkkel rá is vehetjük magunkat a helyes cselekvésre, de igen nehéz akkor kitartani Isten és az ígéretei mellett, amikor nyomás alá kerülünk. Ez azért van, mert gyengék és félősek vagyunk. Tehát a keresztények egyik erőssége, ha képesek kitartani, tovább tudnak haladni akkor is, amikor megszívesebben feladnák.

A Bibliában a kitartás egyik legfőbb példája Jákób. Évekkel korábban a bátyja, Ézsau elől csalással szerezte meg az elsőszülöttségi jogot az édesapjától (1Mózes 27. fejezet). Onnantól kezdve félve menekült Ézsau bosszúvágya elől. Továbbra is félt, noha az égig érő létra álmában Isten vezetésének és áldásaink csodálatos ígérését kapta (1Mózes 28. fejezet). Kétségbesetten vágyott rá, hogy az Úr elfogadja, illetve tudni akarta, még mindig állnak-e a sok évvel korábban elhangzott ígérek. Küzdött valakivel, aki valójában Jézus volt, és közben kiment a csipője. Attól kezdve nem tudott volna tovább küzdeni, mert a fájdalom túlságosan kínzó lett volna. Minden bizonytalansággal lehetett valami finom váltás a küzdelemtől a belekapaszkodásig. Gyötörő fájdalma ellenére sem engedte el addig Jézust, amíg nem biztosította az áldásáról. Krisztus tehát azt mondta neki: *„Bocsáss el engem, mert feljött a hajnal”* (1Móz 32:26).

Jákób azért nyert áldást, mert a fájdalma ellenére is kitartott. Isten a mi „csipőnket” is kimozdíthatja a helyéről, és arra hívhat bennünket, hogy kapaszkodjunk belé a fájdalmaink között. Az Úr valóban megengedte, hogy a fájdalmas sebek megmaradjanak – Jákób akkor is bicegett, amikor találkozott a testvérével. Kívülről nézve ez gyengeség volt, de az ő számára az erőt bizonyította.

Milyen gyakorlati döntéseket hozhatunk (kikkel tartunk össze, milyen életmódot folytatunk, mit olvasunk, egészséges szokások, lelki élet), amelyek segítenek kitartani az Úr mellett a csalódások és kísértések között?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, „A küzdelem éjszakája” c. fejezet, 156-162. o.; *Jézushoz vezető út*. Budapest, 2008, Advent Irodalmi Műhely, „Odaadás” c. fejezet, 33-37. o.

„Az akaraterő, ami igen fontos része a jellemnek, a bűnbeeséskor Sátán uralma alá került. Az ördög pedig azóta azon dolgozik, hogy az ember a saját kedvét keresse akaratban és tetteiben, ami az emberiség teljes bukását és gyötrelmét okozza” (Ellen G. White: *5Testimonies*. 515. o.).

„Azért, hogy megkapjuk Isten segítségét, el kell ismernünk gyengeségünket és elégtelenségünket; elménket azokra a nagy változásokra kell irányítanunk, amelyek bennünk végbe mennek. El kell kezdenünk komolyan és kitartóan imádkozni. El kell vetni magunktól a rossz szokásokat; a győzelmet csak akkor nyerhetjük el, ha határozott erőfeszítéssel igyekszünk tévedéseink kiigazítására és a helyes alapelvekhez való alkalmazkodásra. Sokan azért nem érnek el magas szintet – amelyet pedig elérhetnének –, mert Istenre várnak, hogy majd megcselekszi helyettük azt, aminek a megtételéhez elegendő erőt adott nekik. Mindazok, akik alkalmasak tisztségek betöltésére, a legszigorúbb értelmi és erkölcsi fegyelemmel kell nevelődjenek. Isten segítségükre lesz, mert erejét egyesíti az emberi törekvésekkel” (Ellen G. White: *Pátriárkák és próféták*. Budapest, 1993, Advent Kiadó, 208. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) Vajon mennyire fogjuk fel, hogy az akaraterőnk „a bűnbeeséskor Sátán uralma alá került”? Hogyan segíthet jobban megérteni azt, hogy milyen mélyre süllyedtünk és milyen nagy Isten kegyelme irántunk, ha Jézus jellemére összpontosítunk?
- 2) Olvassuk el azt a történetet, amikor Jézus a Gecsemáné kertjében volt (Mt 26:36-42)! Mit érzett és mire vágyott, ellentétben Isten akaratával? Mit tanulhatunk meg ebből a példából?
- 3) Beszéljük meg az osztályban, hogy a kultúránk mely elemei bonthatják le a védőfalunkat és tesznek még sebezhetőbbé Sátán támadásával szemben! Mit tehetünk azért, hogy segítsünk a gyülekezetünk tagjainak és a segítségre szorulóknak felismerni a veszélyeket?
- 4) Ismerünk valakit a gyülekezetből, aki már hosszabb ideje nem jár, vagy aki már-már feladni készül, vagy talán már fel is adta a küzdelmet? Mit tehetünk együtt a bátorításáért, nehogy elforduljon Jézustól? A gyakorlatban hogyan tudnánk segíteni neki?

SZÉKELY BEÁTA: CSODÁK

Mennyi csoda van a világon!
A harmatcsepp a rózságon,
mint lélek-sírta, tiszta könnycsepp,
mint szeretettől vérző seb.
Csodák a felhők is, amelyek
nyugodtan és fehéren mennek;
irányt nem mutat nekik senki
s mégis tudják, merre kell menni.
Mindenütt csodák! Földtől édig,
világkezdettől - világszélig.
Csoda a tűznek ezer lángja
lobogva és semmivé válva.
Csoda a lelkünk, szívünk, agyunk,
csoda, hogy élünk, járunk, vagyunk.
Csoda, hogy sár lesz tiszta vízből,
hogy csúf halál lesz életekből.
Csoda, hogy Földünk tud forogni...
És hogy van kihez imádkozni!